

"Kiltti tyttö kohtaa Amerikan psykon"

I-D MAGAZINE

CAROLINE KEPNES

NYT MYÖS
TV-SARJANA
YOU

NETFLIX

SINÄ
SINÄ

TAMMI

Caroline Kepnes

SINÄ

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

TAMMI
HELSINKI

e e cummingsin runosäe sivulla 17 on Merja Pohjolan suomennos
Nelosella näytetystä *Hannab ja sisaret* -elokuvasta.

Englanninkielinen alkuteos *You* ilmestyi Yhdysvalloissa 2014.
Copyright © Alloy Entertainment and Caroline Kepnes 2014

All rights reserved.

Published by agreement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Ilkka Rekiaro ja Tammi 2019

Tammi on osa Werner Söderström osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1068-1

Omistettu sinulle, isä

"Huomenna nähdään, jos Herra suo."

HAROLD SAMUEL KEPNES

29.I.1947-13.II.2012

1

Sinä astut kirjakauppaan ja pitelet kahvasta, jottei ovi paukahda. Hymyilet, sinua nolottaa olla kiltti tyttö, ja kyntesi ovat lakkaamattomat ja V-kaulainen neulepaitasi on beesinvärisen, ja on mahdotonta tietää onko sinulla rintaliivit, mutta en usko, että sinulla on. Olet niin puhtoinen, että olet tuhma, ja mumiset ensimmäisen sanasi minulle – *hei* – vaikka useimmat vain kulkisivat ohi, mutta sinä et kulje, väljissä vaaleanpunaisissa farkuissasi, joiden väristä tulee mieleen *Lotta ystäväni* -kirjan hämähäkinseitti, ja mistä sinä siihen tupsahdit?

Olet klassinen ja pieni, oma pikku Natalie Portmanini *Iholla-
elokuvan* lopussa, kun hän raikkaan näköisenä palaa Amerikkaan saatuaan kyllikseen brittipahiksista. Olet viimein tullut kotiini, ovelle toimitettuna tiistaina kello 10.06. Teen työmatkani tähän Lower East Sidessa sijaitsevaan kauppaan joka päivä asunnoltani Bed-Stuystä. Ja jokaisen päivän päätteeksi suljen kaupan enkä ole löytänyt ketään sinunlaistasi. Katso nyt itseäsi, sinä joka synnyit maailmaani tänään! Minä vapisen ja ottaisin yhden loratsepaamin, mutta purkki on alakerrassa enkä edes halua ottaa sitä. En halua tulla alas pilvestä. Haluan olla tässä ja nyt, täydessä terässä, katsoa kun pureskelet maalaamattomia kynsiäsi ja käännät päätäsi vasemmalle, ei, purepa nyt pikkusormea ja katso kunnolla, oikealle, ei, torju elämäkerrat, torju self help (huh) ja hidasta kun pääset kaunokirjallisuuden kohdalle.
Jes.

Annan sinun kadota hyllyjen taakse – Kaunokirjallisuus F–K – etkä sinä ole tavallinen epävarma nymfi, joka etsii Faulkneria, jota et koskaan lue loppuun etkä edes aloita; Faulkneria joka kovettuu ja kalkkiutuu yöpöydälläsi, jos kirjat voisivat kalkkiutua; Faulkneria jonka tarkoitus on ainoastaan saada yhden yön miehet uskomaan vilpittömyyteesi, kun sanot, ettet ikinä tee tällaista. Ei, sinä et ole sellainen tyttö. Sinä et käytä Faulkneria lavasteena ja sinun farkkusi roikkuvat löysästi ja olet liian päivettynyt lukeaksesi Stephen Kingiä ja liian epätrendikäs lukeaksesi Heidi Julavitsia ja kenen, kenen kirjan sinä ostat? Aivastat kovaa, ja kuvittelen miten sinusta lähtee ääntä, kun laukeat. ”Terveudeksi!” minä huikkaan.

Sinä kikatat ja huudat takaisin, sinä kiimainen tyttö: ”Sitä samaa, kamu!”

Kamu. Sinä flirttailet, ja jos minä olisin sellainen molopää, joka on Instagramissa, ottaisin kuvan F–K-kyltistä ja filteröisin sitä ihan vitusti ja laittaisin otsikoksi:

F–K joo, minä löysin hänet.

Rauboitu, Joe. He eivät tykkää, jos kavveri yrittää liikaa, muistutan itseäni. Onneksi eteeni astuu asiakas, joskin ottaa kovalle skannata hänen yllätyksetön Salingerinsa – mutta toisaalta se ottaa aina kovalle. Tämä heppu on sanotaanko 36 ja vasta nyt lukee *Franny ja Zooeyn*? No hei oikeasti. Ei hän sitä lue. Se on pelkkä viikunanlehti Dan Browneille, jotka ovat hänen ostoskorinsa pohjalla. Kirjakaupassa työskennellessä oppii, että suurin osa ihmisistä tuntee syllisyyttä siitä millaisia he ovat. Puikkaan Dan Brownin ensin kassiin kuin se olisi lapsipornoa ja sanon hänelle, että *Franny ja Zooey* on hitsin hyvä ja hän nyökkää ja sinä olet vielä F–K:ssa, sillä näen nipin napin beesinvärisen neulepaitasi hyllyjen välissä. Jos kurkotat ylemmäksi, näen mahasi. Mutta et sinä kurkota. Otat hyllystä kirjan ja istut käytävälle ja ehkä jäät tänne iltaan asti. Ehkä tämä menee kuten Natalie Portmanin elokuva *Siellä missä sydän on*, joka on alkuperäiselle uskonon sovitus Billie Lettin kirjasta –

keskitasoa parempi sellaisen moskan joukossa – ja minä löydän sinut yösydännä. Mutta sinä et ole raskaana enkä minä ole lauhkea kuin lammas kuten elokuvan mies. Kumarrun sanomaan: ”Anteeksi, neiti, mutta kauppa on suljettu” ja sinä nostat katseesi minuun ja hymyilet. ”No, minä en ole suljettu.” Henkäys. ”Minä olen kokonaan auki. Kamu.”

”Kuule”, Salinger-Brown sanoo. Eikö hän ole vielääkään lähtenyt? Ei ole. ”Saisinko kuitenkin?”

”Sori.”

Hän vetäisee sen kädestäni. Hän ei vihaa minua. Hän vihaa itseään. Jos ihmiset kestäisivät itseinhonsa, asiakaspalvelu olisi sujuvampaa.

”Arvaa mitä, poika? Saisit olla vähemmän koppava. Olet töissä kirjakaupassa. Sinä et tee kirjoja. Sinä et kirjoita niitä, ja jos sinusta olisi mihinkään lukijana, olisit tuskin töissä kirjakaupassa. Joten pyyhi tuo paheksuva ilme parestältäsi ja toivota minulle hyvää päivänjatkoa.”

Tämä mies voisi sanoa minulle ihan mitä tahansa mutta olisi silti asiakas, jota hävettää ostaa Dan Brownia. Nyt sinä ilmaannut näkyviin kasvoillasi kahdenkeskinen Portman-hymy, koska kuulit miehen vittuilun. Katson sinua. Sinä katsot häntä ja hän katsoo edelleen minua, odottaen.

”Hyvää päivänjatkoa teille”, minä sanon, ja hän tietää, etten ole vilpiton, ja inhoaa itseään sen takia, että kaipaa latteuksia ventovieraalta. Hänen lähdettyään huudan vielä perään, koska sinä kuuntelet: ”Nauti Dan Brownista, kusiaivo!”

Sinä kävelet luokseni nauraen, ja onneksi on aamupäivä ja meillä on aamupäivisin hiljaista eikä kukaan tule häiritsemään meitä. Lasket kirjakorisi kassapöydälle ja kysyt rempseästi: ”Aiotko dissata minuakin?”

”Varsinainen mulkku.”

”Varmaan vain pahalla päällä.”

Sinä olet herttainen. Näet ihmisissä hyvää. Täydennät minua oivasti.

”No jaa”, sanon, ja minun pitäisi tukkia turpani ja minä haluan-kin mutta sinun takiasi minun tekee mieli puhua. ”Tuo tyyppi on todiste siitä, ettei videovuokraamoja olisi saanut lopettaa.”

Sinä katsot minua. Olet utelias, ja minä haluan tietää sinusta mutta en voi kysyä, joten jatkan puhumista.

”Kaikki yrittävät aina olla parempia, laihduttaa viisi kiloa, lukea viisi kirjaa, käydä museossa, ostaa klassisen levyn ja kuunnella sitä ja pitää siitä. Mutta oikeasti he haluavat syödä donitseja, lukea lehtiä ja ostaa poplevyjä. Entä kirjoja? Vitut niistä. Osta Kindle. Arvaa miksi Kindle on niin suosittu?”

Sinä naurat ja pudistat päätäsi ja kuuntelet minua yhä siinä vaiheessa, jossa useimpien huomio herpaantuu ja he kaivavat puhelimensa esiin. Ja sinä olet nätti ja sinä kysyt: ”No miksi?”

”Minäpä kerron miksi. Internet toi pornon koteihin...”

Sanoin *porno*, voi mikä mäntti, mutta sinä kuuntelet edelleen, voi mikä enkeli.

”Eikä sitä tarvinnut lähteä ulos ostamaan. Ei tarvinnut katsoa kaupassa silmiin myyjää, joka nyt tietää, että sinä tykkäät katsella tyttöjen piiskaamista. Katsekontakti on sivistyksen perusta.”

Silmäsi ovat mantelit ja minä jatkan. ”Ja avoimuuden.”

Sinulla ei ole vihkisormusta ja minä jatkan. ”Ja inhimillisyyden.”

Olet kärsivällinen ja minun pitää tukkia turpani mutta en pysty. ”Ja Kindle vie lukemisesta rehellisyyden, ja juuri niin internet teki pornolle. Vastavuoroinen kontrolli puuttuu. Voit lukea Dan Brownia julkisella paikalla yksityisesti. Siihen loppuu sivistys. Mutta...”

”Aina tulee jokin mutta”, sinä sanot, ja olen varma, että olet isosta perheestä, jossa on terveitä, toisiaan rakastavia ihmisiä, sellaisia jotka ovat kovia halaamaan ja laulavat yhdessä leirinuotiolla.

”Mutta kun elokuvia tai albumeita ei voi ostaa kaupasta, vain kirjat ovat jäljellä. Videovuokraamoja ei enää ole, joten enää ei

ole nörttejä, jotka ovat töissä videovuokraamoissa ja siteeraavat Tarantinoa ja kinastelevat Dario Argentosta ja vihaavat niitä jotka vuokraavat Meg Ryan -leffoja. Se akti, myyjän ja ostajan välinen vuorovaikutus, on tärkein kaksisuuntainen katu mikä meillä on. Eikä sellaisia kaksisuuntaisia katuja voi noin vain hävittää ilman seurauksia, vai mitä?”

En tiedä, oletko samaa mieltä, mutta et käske minun lopettaa kuten muut toisinaan vaan nyökkäät. ”Hmm.”

”Levykauppa oli katsos mahtava demokratisoija. Se antoi nörteille valtaa – *’Ostatko sinä ihan totta Taylor Swiftin levyn?’* – vaikka kotona kaikki ne nörtit runkkasivat Taylor Swiftin kuvalle.”

Lakkaa jankuttamasta Taylor Swiftistä. Nauratko sinä minulle vai minun kanssani?

”Joka tapauksessa”, minä sanon, ja lopetan jos käsket.

”Joka tapauksessa”, sinä sanot ja haluat minun jatkavan loppuun.

”Pointti on se, että ostaminen on yksi harvoista vilpittömistä jutuista, joita me teemme. Tuo äskeinen tyyppi ei tullut tänne hakemaan Dan Brownia eikä Salingeria. Hän tuli tänne tunnustamaan syntinsä.”

”Oletko sinä pappi?”

”En. Minä olen kirkko.”

”Aamen.”

Katsot koriasi ja minä kuulostan tähtäneeltä yksinäiseltä sudelta ja katson koriisi. Puhelintasi. Sinä et sitä näe, mutta minä näen. Se on lohjennut. Siinä on keltainen kuori. Se merkitsee, että sinä huolehdit itsestäsi vasta kun kaikki toivo on menetetty. Taidat ottaa sinkkiä vasta kolmantena flunssapäivänä. Poimin puhelimesi ja yritän lohkaista vitsin.

”Pöllitkö tämän äskeiseltä tyybiltä?”

Otat puhelimesi takaisin ja punastut. ”Minä ja tämä puhelin...” sinä sanot. ”Olen huono äiti.”

Äiti. Sinä olet kuin oletkin tuhma.

”Höpsistä.”

Sinä hymyilet eikä sinulla taatusti ole rintsikoita. Otat kirjat korista ja lasket korin lattialle ja katsot minua kuin ei olisi pienintäkään mahdollisuutta, että minä kritisaisin mitään mitä sinä olet ikinä tehnyt. Nännisi nöpöttävät. Et peitä niitä. Huomaat lakupötköt, joita pidän kassakoneen vieressä. Osoitat niitä nälkäisenä. ”Saanko?”

”Ole hyvä”, minä vastaan, ja minä jo ruokin sinua. Otan ensimmäisen kirjasi, se on Spalding Grayn *Impossible Vacation*. ”Mielenkiintoista”, sanon. ”Useimmat ostavat hänen monologejaan. Tämä on hieno kirja, mutta se ei mene kaupaksi, etenkin nuorille naisille, jotka eivät näytä harkitsevan itsemurhaa, jos nimittäin ajatellaan tekijän kohtaloa.”

”No, joskus sitä vain haluaa mennä jonnekin pimeään.”

”Niinpä”, minä sanon. ”Niinpä.”

Jos olisimme teinejä, suutelin sinua. Mutta olen kassapöydän takana korokkeella rinnassani nimilappu, ja me olemme liian vanhoja olemaan nuoria. Iltahommat eivät toimi aamupäivällä, kun valoa tulvi ikkunoista sisään. Eikö kirjakauppojen kuulu olla hämäriä?

Muistio itselle: Käske herra Mooneyn hankkia sälekaihtimet. Verbot. Ihan mitä vain.

Tartun toiseen kirjaasi. *Desperate Characters*, jonka tekijä on yksi lempikirjailijoistani, Paula Fox. Tämä on lupaava merkki, mutta saatat toki ostaa sen, koska luit jostain typerästä blogista, että hän on Courtney Loven biologinen isoäiti. En voi olla varma, että ostat Paula Foxin, koska löysit hänet oikealla tavalla, luettuasi Jonathan Franzenin esseen.

Harot lompakkoasi. ”Hän on huippu. On kurjaa, ettei hän ole kuuluisampi, vaikka Franzen häntä ylistikin.”

Luojan kiitos. Minä hymyilen. ”The Western Coast.”

Sinä katsot sivuun. ”Se on vielä lukematta.” Minä katson sinua ja sinä nostat kädet ylös, antaudut. ”Älä ammu!” Sinä kikatat, ja minä toivon, että nännisi olisivat yhä kovat. ”Aion

vielä lukea *The Western Coastin* ja *Desperate Charactersin* olen lukenut tsiljoona kertaa. Ostan tämän ystäväälle.”

”Aha”, minä sanon ja punaiset varoitusvalot vilkkuvat. *Ystäväälle.*

”Varmaan ajanhukkaa. Tyyppi ei edes lue sitä. Mutta ainakin Paula Fox sai taas yhden kirjan myydyksi.”

”Totta.” Ehkä tyyppi on sinun veljesi tai isäsi tai homo naapurisi, mutta minä tiedän, että tyyppi on *ystävä* ja sohin kassan näppäimiä vihaisesti.

”Tekee 31,51.”

”Hitto vie. Siinä nähdään, miksi Kindle ruletaa”, sinä sanot, kun kaivat possunpinkistä lompakosta luottokortin ja ojennat sen minulle, vaikka siellä on tarpeeksi seteleitä maksaa käteisellä. Sinä haluat minun tietävän nimesi enkä minä ole mikään sekoboltsi ja höylään korttisi ja hiljaisuuden melu meidän välillä lämmee voimistuu ja miksen minä pannut tänään musiikkia soimaan enkä keksi mitään sanottavaa.

”Ole hyvä.” Ja ojennan sinulle kuitin.

”Kiitti”, sinä mumiset. ”Tämä on tosi kiva kauppa.”

Sinä kirjoitat nimesi ja olet Guinevere Beck. Nimesi on runo ja vanhempasi ovat luultavasti paskiaisia kuten useimmat vanhemmat. *Guinevere*. Kamoona!

”Kiitos, Guinevere.”

”Yleensä käytän nimeä Beck. Guinevere on vähän pitkä ja naurettava.”

”No Beck, näytät erilaiselta luonnossa. Ja *Midnite Vultures* on mahtava levy.”

Sinä otat kirjakassisi etkä katkaise katsekontaktia, koska haluat minun näkeväsi, että sinä näet minut. ”Pitää paikkansa, Goldberg.”

”Ehei, sano Joe vaan. Goldberg on vähän pitkä ja naurettava.”

Me nauramme, ja sinä halusit tietää minun nimeni yhtä kovasti kuin minä sinun nimesi, sillä muuten et olisi lukenut nimiläat-taani. ”Etkö tosiaan halua ostaa *The Western Coastia* saman tien?”

”Tämä kuulostaa hullulta, mutta minä haluan säästää sitä. Vanhainkotilistalleni.”

”Tarkoitat kai lusikkalistaa.”

”En en, se on ihan eri asia. Vanhainkotilista on lista jutuista, jotka aikoo lukea ja katsoa vanhainkodissa. Lusikkalista on pikemminkin... sitä että käy Nigeriassa ja hyppää laskuvarjolla. Vanhainkotilista on vaikka että lue *The Western Coast* ja katso *Pulp Fiction* ja kuuntele Daft Punkin uusin albumi.”

”En osaa kuvitella sinua vanhainkodissa.”

Sinä punastut. Olet *Lotta ystäväni* ja minä voisin rakastaa sinua. ”Etkö sinä toivota minulle hyvää päivänjatkoa?”

”Hyvää päivänjatkoa, Beck.”

Sinä hymyilet. ”Kuin myös, Joe.”

Sinä et tullut tänne kirjojen takia, Beck. Sinun ei tarvinnut lausua minun nimeäni. Sinun ei tarvinnut hymyillä eikä kuunnella eikä huomata minua. Mutta sinä teit kaiken sen. Allekirjoituksesi on kuitissa. Et maksanut käteisellä etkä lähimaksulla. Sinä maksoit höylällä. Painan peukaloni kuitin märkään musteeseen ja Guinevere Beckin muste töhrii ihoni.

2

Opin tuntemaan e. e. cummingsin samalla tavalla kuin useimmat ikäiseni herkät ja älykkäät miehet: yhden kaikkien aikojen romanttisimman kohtauksen kautta, joka on yhdessä kaikkien aikojen romanttisimmista rakkaustarinoista nimeltä *Hannah ja sisaret*. Älykäs, kultivoitunut newyorkilainen ukkomies nimeltä Elliot (Michael Caine) rakastuu kälyynsä Leehen (Barbara Hershey). Elliotin on oltava varovainen. Hän ei voi noin vain tehdä siirtoa. Hän odottaa Leen asunnon lähellä ja lavastaa satunnaisen kohtaamisen. Kekseliästä, romanttista. Rakkaus vaatii vaivannäköä. Lee hämmästyttää törmätessään Elliottiin ja vie hänet Pageantin kirjakauppaan – joko teema alkaa valjeta? – jossa Elliot ostaa hänelle kokoelman e. e. cummingsin runoja ja ohjaa hänet sivun 112 runoon.

Lee istuu yksin vuoteessa ja lukee runoa ja sillä välin Elliot seisoo yksin kylpyhuoneessaan ja ajattelee Leetä, kun me kuulemme Leen lukevan. Lempikohtani runosta:

Ei kenelläkään, edes sateella, ole niin pieniä käsiä.

Paitsi sinulla, Beck. Olen viime päivinä saanut selville kaikenlaista. Panet pienet kätesi töihin kun sellainen vire iskee, mitä tapahtuu usein, ja mieleeni muistuu vitsi *Hannahista* jossa Mia Farrow kiusoittelee Woody Allenia siitä, että tämä pilasi itsensä liiallisella onanialla. Toivottavasti sinä olet ookoo.

Yhteiskunnassa on se vika, että jos keskivertoihminen tietäisi meistä – sinusta, joka tyydytät itseäsi kolmesti illassa, ja

minusta, joka myös yksinäni katselen kadun toiselta puolelta sinun itsetyydytystäsi – useimmat sanoisivat meistä kahdesta minun olevan pervo. Ei ole salaisuus, että useimmat ihmiset ovat helvetin tolleja. Useimmat ihmiset tykkäävät kehuista dekkareista eivätkä ole kuulleetkaan Paula Foxista tai *Hannabista* joten eikö niin, Beck, että painukoot useimmat ihmiset helvettiin?

Sitä paitsi minä pidän siitä, että sinä huolehdit itse tarpeistasi etkä täytä kotiasi ja tussuasi kelvottomilla miehillä. Sinä olet vastaus kaikkiin banaaleihin, yksinkertaistaviin lehtijuttuihin ”yhden yön suhteiden kulttuurista”. Sinä pidät yllä tiettyä tasoa ja sinä olet sentään Guinevere, rakkaustarina joka odottaa sitä oikeaa, ja sinä varmasti kirjoitat isoilla alkukirjaimilla Se Oikea, kun haaveilet hänestä. Minusta. Kaikki haluavat kaiken nyt heti, mutta sinä maltat odottaa, seuranasi

Niin pienet kädet.

Nimesi oli upea alku. Meidän onneksemme maailmassa ei ole paljon Guinevere Beckejä – vain se yksi. Ensimmäiseksi jouduin selvittämään kotipaikkasi, ja internet on tehty nimenomaan palvelemaan romantiikkaa. Twitter-profilistasi sain paljon tietoa sinusta:

Guinevere Beck

@TheUnRealBeck

Minulla ei ole koskaan ollut ajatusta, jota en olisi lausunut ääneen. Kirjoitan tarinoita. Luen tarinoita. Puhun ventovieraiden kanssa. Nantucket on minun kotini mutta New York on minun himani.

Paljastavat kirjoittajaesittelysi erinäisissä nettilehdissä, joissa blogitekstejäsi julkaistaan (ellet halua kutsua niitä esseiksi) ja läpinäkyvästi naamioidut päiväkirjamerkintäsi (ellet halua kutsua niitä novelleiksi) ja toisinaan kirjoittamasi runot ovat avanneet käsitystäni sinusta. Olet kirjailija, joka syntyi ja varttui Nantucketissa, ja heität herjaa saarelaisten sisäsiittoisuudesta (mutta et ole sisäsiittoinen) ja purjehtimisesta (pelkää

veneissä) ja alkoholismista (menetit isäsi pullolle ja kirjoitat siitä paljon). Sukusi on sekä tiivis että irtonainen. Sinä et ole kotiutunut tänne, kaupunkiin jossa kaikki ovat toisilleen vieraita, vaikka ehdit harjoitella sitä neljä vuotta opiskellessasi Brown-yliopistossa. Pääsit sisään varasijalta ja olet yhä sitä mieltä, että sattui jonkinlainen virhe. Pidät polentasta ja kirsisikanmakuisista Lärabar-patukoista. Et ota kuvia ruoista etkä konserteista mutta olet Instagramissa (jonne panet vain vanhoja juttuja, kuvia edesmenneestä isästäsi, uimarantapäivistä joita et voi mitenkään muistaa). Sinulla on Clyde-niminen veli. Vanhempasi todella olivat paskiaisia nimien suhteen. Sinulla on sisko nimeltä Anya (varsinaisia paskiaisia, mutta eivät sellaisia kuin luulin). Kiinteistötiedoista näkyy, että talonne on ollut suvun omistuksessa vaikka miten pitkään. Olet maanviljelijä-sukua ja sanot mielelläsi, ettei teillä ole ”taloa” Nantucketissa vaan että sukusi rakensi sinne *kodin*. Et ota vastuuta mistään, olet kuin tupakka-askin terveystarve.

Anya on saarelainen eikä halua koskaan pois Nantucketista. Hän on se kuopus, joka ei kaipaa muuta kuin kävelyitä hiekkarannalla ja selvää pesäeroa kesän ja sen autiuden välillä, joka on ominaista kaikille yhden vuodenajan turistiryksille. Anyalla on kieroutunut isäsuhde. Sinä kirjoitat Anyasta tarinoissasi ja teet hänestä nuoren pojan tai iäkkään sokean naisen ja kerran teit hänestä eksyneen oravan, mutta selvästikin kirjoitat siskostasi. Sinä kadehdit häntä. Miksei hänellä ole riippanaan kunnianhimoa? Sinä säälit häntä. Miksei hänellä ole kunnianhimoa?

Clyde on esikoinen, ja hän saa pyörittää perheen taksifirmaa saarella. Hän on naimisissa, kahden lapsen isä ja täyttää kaikki tyypillisen perheenisän tunnusmerkit. Tämä ilmenee jo paikallislehdessä julkaistusta valokuvasta: vapaapalokuntalainen, ahavoitunut perusamerikkalainen. Isälläsi on pikkukaupunkien kannikaloille tyypillinen cv, eikä rattijuoppous tai julkisella paikalla ryypääminen ole hänelle mikään juttu, mutta veljesi reagoi tähän olemalla täydellinen vastakohta – raitis, raivoraitis.

Jos sinä olisit ollut esikoinen, olisit saattanut käydä perhefirman ohjaksiin. Mutta sinä olit klassinen keskimäinen lapsi ja pärjäsit hyvin koulussa ja sinut leimattiin pienestä pitäen perheen ”toivoksi”, joka pääsisi pois ahtaista ympyröistä.

Internet on mainio juttu, ja sinä tviittasit tunti sen jälkeen, kun tapasimme:

Haistan juustopurilaiset. #CornerBistroLihottaaMinua

Ja täytyy myöntää, että sen luettuani huolestuin hetkeksi. Ehkä minä en jäänytkään mieleen. Et maininnut minua ja keskusteluamme edes ohimennen. Sitä paitsi Twitter-esittelystäsi lukee *Pubun ventovieraiden kanssa*. Mitä hittoa se tarkoittaa, Beck? Lapsia kielletään puhumasta ventovieraiden kanssa, mutta sinä olet aikuinen. Vai eikö meidän keskustelumme merkinnyt sinulle mitään? Olenko minä pelkkä *ventovieras*? Onko sinun Twitter-esittelysi epäsuora konsti ilmoittaa, että olet huomionkipeä ja kritiikittömästi kuuntelet ketä hyvänsä törppöä joka moikkaa sinulle? Enkö minä merkinnyt sinulle mitään? Et edes mainitse kirjakaupan myyjää. *Hitto, ehkä erehdyin*, minä ajattelin. Ehkä välillämme ei ollut kipinää. Mutta sitten rupesin selvittämään ja huomasin, ettet sinä kirjoita todella tärkeistä asioista. Et halua jakaa minua *seuraajiesi* kanssa. Some-elämäsi on varieteeshow, joten se seikka, ettet ottanut minua stand up -esitykseesi, itse asiassa tarkoittaa että sinä himoitset minua. Kenties jopa enemmän kuin luulin, koska parhaillaan kätesi liikkuu taas kohti mirriä.

Seuraavaksi internet paljasti minulle osoitteesi. Bank Street 51. Ei hitto ole totta! Se ei ole mikään levoton Midtownin kortteli, jonne uupuneet työmehiläiset surisevat parveilemaan silloin kun eivät ole toimistolla, vaan se on hieno, hiljainen, kallis ja naurettavan turvallinen kiinteistö West Villagessa. En voi noin vain norkoilla sinun kadullasi – minun täytyy näyttää siltä, että sovin snobbailijoiden joukkoon. Käyn kirpparilla. Ostan puvun (liikemies ja/tai autonkuljettaja ja/tai gigolo), puusepänhousut ja jonkinlaisen työkaluvyön (hanslankari tauolla) ja

älyttömän verryttelypuvun (persreikä joka vaalii kallisarvoista krooppaansa). Ensimmäisen visiitin teen puku päällä, ja Beck, minä viihdyn täällä. Tämä on aitoa vanhaa New Yorkia ja odotan, että Edith Wharton ja Truman Capote kävelevät kadun poikki käsi kädessä, kummallakin vapaassa kädessään pahvinen kahvimuki, juuri sen näköisinä kuin olivat kulta-aikanaan, kuin heidät olisi säilötty formaliiniin. Tällä kadulla asuu prinsessoja, ja Sid Vicious kuoli tällä kadulla kauan sitten, kun prinsessat olivat vielä kohdussa ja Manhattan oli vielä cool. Seison kadun toisella puolella ja verhoittomat ikkunasi ovat auki ja katson, kun kaadat pikakaurahiutaleita Tupperware-kulhoon. Sinä et ole prinsessa. Twitterisi vahvistaa sinun voittaneen eräänlaisessa asuntobingossa:

Tuota, en yritä kuulostaa @AnnaKendrick47:ltä, mutta te @BrownBiasedNYC:n mahtavat nörtit olette ihania ja odotan ilolla muuttoa Bank Streetille.

Istun etuportilla ja googlaan. Brownstone Biased on esseekilpailu Brownin yliopiston alemman tutkinnon suorittaneille, jotka etsivät jatko-opintoja varten kämppää New Yorkista. Asunto on ollut *Brownin perheen* (mitä se tarkoittaneekin) hallussa vuosia. Sinä opiskelet kaunokirjallisuuden kirjoittamista tähtäimenäsi maisterin tutkinto, joten ei ole ihme, että voitit arpajaisissa, jotka ovat oikeastaan esseekilpailu. Ja Anna Kendrick näytteli elokuvassa *Pitch Perfect*, joka kertoo laulukilpailuihin osallistuvista naisopiskelijoista. Sinä näet itsesi sellaisena tyttönä, missä ei ole järkeä. Katsoin kyseisen elokuvan. Se tyttö ei ikinä eläisi kuten sinä.

Jalankulkijat kävelevät sinun toisen kerroksen kämppäsi ohi, sehän on vain hiukan katutason yläpuolella, eivätkä pysähdy katsomaan, vaikka sinä olet esillä. Olet avannut molemmat ikkunasi selälleen ja saat kiittää onneasi, ettei tämä ole vilkas katu. Siitä täytyy johtua perusteeton käsityksesi omasta yksityisyydestäsi. Palaan seuraavana iltana (sama puku, sille en voi mitään) ja sinä kävelet *alasti* avoimien ikkunoiden edessä.

Alasti! Norkoilien taas kadun vastakkaisella puolella talon ulkoportilla etkä sinä huomaa minua eikä kukaan huomaa sinua *eikä* minua ja ovatko kaikki täällä sokeita?

Kuluu monta päivää ja alan ahdistua. Sinä keikistelet liikaa, mikä on vaarallista, ja jo *yksikin* mielipuoli riittää, jos hän näkee sinut sisällä ja päättää tulla hakemaan sinut. Muutama päivä myöhemmin olen puusepän asussa ja haaveilen laittavani ikkunoihisi kalterit suojelemaan sitä vitriiniä jota sinä kutsut kodiksi. Pidän tätä kaupunginosaa turvallisena, ja se onkin, mutta kadun hiljaisuus on jotenkin pahaenteistä. Voisin luultavasti kuristaa jonkun vaarin keskellä katua eikä kukaan tulisi ulos hätiin.

Palaan puku päällä (paljon parempi kuin puusepän tamineet), ja päässäni on hämäystarkoituksessa Yankees-lippis jonka löysin toiselta kirpparilta (niin paska minä olen!) siltä varalta, että sattuisit huomaamaan, mutta ethän sinä huomaa. Eräs talossasi asuva mies nousee portaita (vain kolme askelmaa) ulko-ovelle (se ei ole lukossa!), joka on hyvin lähellä sinun asuntoasi. Hän voisi halutessaan (ja kukapa ei haluaisi?) kumartua kaiteen yli koputtamaan rystysillään ikkunaasi ja huhuilla nimeäsi.

Minä tulen päivällä ja yöllä ja aina täällä ollessani ikkunasi ovat auki. Ihan kuin et olisi koskaan katsonut iltautuisia tai kauhuelokuvia, ja minä istun vastapäisen brownstone-talon ulkoportilla kapean, siistin kadun varrella ja olen lukevinani Paula Foxin kirjaa *Poor George* tai tekstaavinani yhtiökumppaneilleni (hah!) tai soittavinani ystävälle, joka on myöhässä, ja lupaan kuuluvalla äänellä odottaa vielä kaksikymmentä minuuttia. (Sillä joku naapuri saattaa tarkkailla piilossa epäluuloisesti portilla istuvaa miestä; olen katsonut paljon elokuvia.) Koska sinä noudatat avoimien ovien linjaa, pääsen sinun maailmaasi. Haistan sinun vähäkaloriset valmisateriasi, jos tuulee sopivasta suunnasta, ja kuulen sinun soittavan Vampire Weekendia, ja jos teeskentelen haukottelevani ja katson ylös, näen sinun vetelehtivän, haukottelevan ja hengittävän. Oletko

aina ollut tällainen? Mahdoitko olla tällainen Providencessa, keikistellä kuin olisit halunnut hienostuneiden naapurien tuntevan sinut alastomana, puolipukeisena ja mikroaaltoruokiin haksataneena, ääneen huutavana onanistina. Toivottavasti et ollut, toivottavasti tässä on jotain logiikkaa, jonka sinä selität minulle, kun aika koittaa. Ja sinä tietokoneesi kanssa, ihan kuin sinun tarvitsisi muistuttaa kuvitteellista yleisöäsi siitä, että olet kirjailija, vaikka me tiedämme (vaikka minä tiedän) mikä sinä oikeasti olet: esiintyjä, ekshibitionisti.

Minun on koko ajan oltava valppaana. Yhtenä päivänä kampan tukkani taakse ja seuraavana annan sen sojottaa. En tahdo, että minua huomaavat sellaiset ihmiset jotka eivät yleensä huomaa muita. Jos keskivertoihmiselle kerrotaisiin, että avoimesta ikkunasta näkyy usein alastomana keikistelevä tyttö ja että ihastunut kaveri pitää häntä vaivihkaa silmällä kadun toiselta puolelta, useimmat sanoisivat, että meistä kahdesta minä olen pöpi. Mutta sinä se pöpi olet. Sinua ei vain kutsuta pöpiksi, koska kaikki nämä ihmiset haluavat tietää lisää sinun tussustasi. Minä sen sijaan olen naapureillesi kauhistus jo pelkällä olemassaolollani. Asun hissittömän talon kuudennessa kerroksessa Bed-Stuyssa. En ole vetänyt kaulaani opintolainan hirttosilmukkaa. Minulle maksetaan tiskin ali, ja minulla on antennitelevisio. Sinun naapurisi eivät haluaisi koskea minun kulliini edes kymmenen metrin kepillä. Sinun tussusi sitä vastoin on heille nannaa.

Juon kahviani portailla kadun vastakkaisella puolella, piteleen toisessa kädessä rullalle käärimääni *Wall Street Journalia* ja hengitän ja katselen sinua. En ole kertaakaan pannut verkkareita jalkaan, koska sinun takiasi haluan pukeutua siististi. Menee kaksi viikkoa ja pyylevä leskirouva astuu esiin majapaikastaan. Nousen portaalta, vaikka minua risoo, olenhan minä herrasmies.

”Päivää”, tervehdin ja tarjoudun auttamaan.

Hän ottaa tarjouksen vastaan. ”Onkin korkea aika, että te nuoret miehet opitte olemaan ihmisiksi”, hän vaakkuu.

**Someajan terävin ja
hauskin menestystriileri on
”kieroutunut yhdistelmä *Girlsia*,
kirjoja ja karmivaa jännitystä.”**

MARIE CLAIRE

Minä myyn kirjoja, sinä haluaisit kirjoittaa niitä. Mutta ei sinusta kirjailijaa tule. Somepäivityksesi ovat luovempia kuin novellisi, vaikka ei sitä sinulle kukaan sano. Paitsi selkäsi takana. Minä tiedän. Minä tiedän synkimmät salaisuutesi, naurettavimmat heikkoutesi ja arkisimmat unelmasi. Minä tiedän sinusta ihan kaiken. Sinä olet erilainen kuin muut. Minulle tarkoitettu. Eikä mikään saa asettua rakkautemme tielle. Et edes sinä itse.

Suspense Magazinen vuoden parhaiden kirjojen joukkoon valittu *Sinä* on kutkuttavan kammottava sukellus sosiaalisen median nurjalle puolelle, sinne missä rakkaus muuttuu pakkomielleeksi ja ihmis-suhteet stalkkaamiseksi.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1068-1